

Pasiruošimo programa "Link LJD 2010"

2009 Rugsėjis
Pirmoji pažintis su Jėzumi

"Po kelių dienų, kai Jėzus vėl atėjo į Kafarnaumą, žmonės išgirdo jį esant namuose, ir tiek daug prisirinko, jog nė prie durų nebeliko vietos. O jis skelbė jiems žodį." [Mk 2, 1-2]

➔ Katechezė

„Po kelių dienų, kai Jėzus vėl atėjo į Kafarnaumą, žmonės išgirdo jį esant namuose, ir tiek daug prisirinko, jog nė prie durų nebeliko vietos. O jis skelbė jiems žodį.“ (Mk 2, 1-2)

Šios Evangelijos eilutės vaizduoja atrodytą gana banalią situaciją, kuri neretai pasitaiko ir mūsų dienomis. Žmonės išgirsta apie vieną ar kitą asmenį ir kiūtina jį jį pažiūrėti. Sakytume juos veda smalsumas, noras įsitikinti, ar jų turima informacija, gandai, mūsiškai tariant „pletkai“ atitinka tikrovę.

Jėzaus amžininkai buvo paprasti žmonės, juk Kafarnaumo gyventojai dažniausiai vertėsi žemdirbyste ir žvejyba. Kaip žinome paprasti žmonės nepasižymi geromis manieromis, jie eina tiesiai „prie reikalo“. Negana to, Jėzus buvo jų

kaimynas, tad apie jo šeimą, giminę jie žinojo viską arba bent tarėsi žiną. Jų smalsumą didino ir tai, kad jų ausis pasiekė žinios, kad jis gydo žmones ir daro stebuklus. Tad jie būriavosi prie Jėzaus namų durų.

Tačiau Kafarnaumas nėra vien istorinė ar geografinė tikrovė. Galėtume tarti, kad mūsų pasaulis telpa į žodį „Kafarnaumas“. Ko gero, sunku būtų rasti šiuolaikinį žmogų, kuris nieko nežinotų apie Jėzų. Kiekvienas yra bent girdėjęs šį vardą ir yra susidaręs vienokią ar kitokią nuomonę apie jį.

Vieni priima kaip neginčijamą tiesą filmo Zeitgeist žinią, kad Jėzus istoriškai negyvenęs ir viso labo yra tik mitas. Kitiems jis amžininkų nesuprastas žydų pranašas. Tretiems – mokytojas išdėstęs tobulą etinę

sistemą. Pacifistai, anarchistai, pankai ir metalistai jame atpažins maištininką ir revoliucionierių nenulenkusį galvą prieš melą ir neteisybę. Prie kompiuterio palinkęs „hakeris“ pagalvos apie Nemo iš Matrix ir Jėzaus panašumus.

Nors nūdienos žmogus ir ne dvokia žuvimi bei nesibrauna į kaimyno namus bandydamas išsiaiškinti, kas šis esąs, bet jam kaip ir paprastam Kafarnaumo žvejui būdingas smalsumas. Kas yra šis mįslingas asmuo gyvenęs prieš du tūkstančius metų? Kuomet ūmiai iškykla šis klausimas, mūsų kompiuteriai, gatvės, klubai, kiemai tampa anuo Kafarnaumu, kuriame galime sutikti Jėzų. Klausimas, kas toks yra Jėzus mus atveda prie jo namų durų ir atveda į susitikimą su juo.

Ko gero, nieko nėra blogiau kaip žinoti viską apie viską. Tuomet tampame panašūs į seną žmogų, kuris nugyveno ilgą amžių ir žino viską apie šį pasaulį ir jį supančius žmones. Tokiame pasaulėvaizdyje nebėra vietos nuostabai. Tačiau, jei nesi sutikęs mano bičiulio, ar drįsi pareikšti, kad jis nuobodus žmogus? Jei neskaitei mano mėgstamos knygos, ar mestelėsi, kad ji – nevykęs kūrinys?

Jei nematei saulėlydžio, negi sakysi, jog tai tik gamtos reiškinys?

Taip galima būti perskaičius visus „Wikipedia“ įrašus apie Jėzų Kristų ir nieko apie jį nežinoti. Tik jį sutikus ir atidžiai jį išsižiūrėjus patirties jėga perplėšia mūsų žinojimo uždangą bei įleidžia šviesos srautą į mūsų širdį. Tik tuomet galima nuspręsti, kas toks yra Jėzus.

Evangelistas Morkus pasakoja, kad prie Jėzaus namų susigrūdusiems Kafarnaumo gyventojams, „jis skelbė jiems žodį.“ Jėzus prabyla su galia, kuri priverčia suklusti, tai reiškia, kad esama ne vien žmogiško žavesio ir įtaigumo, bet ir jėgos, kuri sudrebina širdies gelmes. Neveltui pranašo Izaijo lūpomis Viešpats byloja: „Kaip lietus ir sniegas nukrinta iš dangaus ir negrįžta atgalios, kol nepalaisto žemės, kad dygtų ir želtų joje augalai, kad neštų sėklą sėjėjui ir duoną alkanam, taip ir žodis, išeinantis iš mano burnos: jisai nesugrįš pas mane bergždžias, bet įvykdys, ko trokštu, ir atliks, ko siūstas“ (Iz 55, 10-11) Kaip matome Dievo žodis nėra tuščias ar bejėgis, jis teikia gyvybę ir perkeičia.

Tad Jėzaus žodis yra gyvas ir paveikus, nes tai paties Dievo žodis, kuris byloja ne tik Kafarnaumo gyventojams, bet čia ir dabar, kiekvienos epochos žmogui. Šis žodis leidžia naujai pamatyti draugystę ir skausmą, meilę ir šeimą, pareigas ir

asmeninius santykius, visą žmogaus gyvenimą. Jo klausydamiesi mes naujai pažįstame save, savo brolius ir seseris, šalia esantį žmogų, galime atskleisti savo pašaukimą, mokomės kurti naują, meile pagrįstą

bendruomenę. Todėl ne mūsų kambariuose kabantys veidrodžiai parodo mums tikrą vaizdą kokie mes esame, o Kristaus žodis, kuriame išvystame savo gilųjį „aš“. Tokius, kokius mus mato Dievas.

➔ Klausimai-atsakymai

Ką daryti, kad sutikčiau Dievą?

Jei kyla šis klausimas, tai ko gero todėl, kad nori sutikti Dievą. Tai normalu, nes Dievas pats įrašė tavo širdyje troškimą jį regėti. Troškimas – tai svarbiausia sąlyga! Juk kai žmogus ko nors beprotiškai nori, ir dar šiek tiek savy turi polėkio, jis ryžtasi bet kam, kad tik pasiektų savo tikslą. Tas troškimas suteikia žmogui drąsą, su kuria veikiant, kartais, net patys stebimės, kaip leidžiam įvykti stebuklams. Keturi vyrukai, iš Mk 2 sk., nuleidę savo draugą pro stogą, manau be galo troško, kad šis būtų Jėzaus pagydytas, antraip, ši rizika būtų nelabai paaiškinama.

Taigi, jei savy aptinki panašų troškimą sutikti Jėzų, pakviesiu surizikuoti ir nusileisti prie Dievo per protą, kurį kartais nusakom irgi kaip stogą (bent jau aš tai dažnai girdžiu jaunuolius sakant: „man čiuožia stogas“). Iš kūrinių, t.y. iš mus supančio pasaulio, žmogus

vien savo protu tikrai gali pažinti Dievą kaip visatos pradžią ir tikslą, kaip aukščiausią gėrį, kaip begalinę tiesą ir grožį. Taip pat, žmogus gali pažinti Dievą skaitydamas Šventąjį Raštą. Ten Šventosios Dvasios įkvėpti žmogiškieji autoriai užrašė tai, ką pats Dievas norėjo mums apie save apreikšti. Kai kurios Švento Rašto knygos yra ne kas kita kaip susitikimo bei gyvenimo su Dievu liudijimas.

Kitas būdas nusileisti prie Dievo yra per širdį. Tai gali padaryti tik mylintis ir mylimas žmogus, kuriam rūpi iš kur ta meilė kyla. Ieškodamas tos meilės šaltinio, jis būtinai aptiks Dievą, kuris yra „ažinieji meilės mainai“. Tai pat žmogus gali pažinti Dievą bendraudamas su tais, kurie jau Jį pažino ir yra laimingi. Jų gyvenimai dažniausiai yra sukrečiantys Dievo buvimo bei meilės įrodymai.

Kur man eiti, kad sutikčiau Jėzų?

Pasitelksiu Motinos Teresės žodžius: „Neieškok Jėzaus tolimose šalyse. Jo ten nėra. Jis yra arti tavęs. Jis yra tavyje“. Tai kvietimas atpažinti Jėzų pirmiausiai savo širdyje. Pasirinkęs ją kaip savo buveinę, Jėzus padaro tave ypatingu, gerbtinu ir galinčiu gyventi Dievo vaikų gyvenimą.

Atradęs Jėzų savyje, gali leistis Jo ieškojęs sau artimamuose žmonėse, o ypač kenčiančiuose vargšuose. Juk Jis pats pasakė: „Aš buvau išalkęs, ir mane pavalgydinate..., nuogas, ir mane aprengete...“ (Mt 25). Jėzus ypatingai mėgsta prisidengti po trapiu pavidalu ir tarsi dar būtų negana, Jis nori, kad Jį sutiktume duonos pavidale. Jėzus nori būti mūsų valgomas, kramtomas, kad visiškai susivienytų su mumis. Juk taip kaip mūsų kūnui reikia maisto, tam kad gyventume, turėtume jėgų, taip ir Jėzus nori būti mūsų dvasiniu maistu. Jis pasakė: „Jei nevalgysite mano kūno ir negersite mano kraujo, neturėsite amžinojo gyvenimo“ (Jn 6). Šis dvasinis maistas yra vadinamas Eucharistija, kurį priimti gali kiekvienas pakrikštytasis Šventų Mišių metu, prieš tai patyrę susitaikinimą išpažinties metu.

Kaip aš pats galiu liudyti Jėzų? Ar reikia šiandien Jį skelbti? O gal jau

viskas paskelbta?

Apaštalas Paulius laiške Romiečiams 10 sk. rašė: „Kaipgi žmonės šauksis to, kurio neįtikėjo? Kaipgi jie įtikės tą, apie kurį negirdėjo? Ir kaip jie išgirstų be skelbėjo?“ Šie žodžiai parodo skelbimo svarbą bei būtinybę. Tačiau tikrasis liudytojas bus tas, kuris su tuo pačiu apaštalu Pauliumi galės pasakyti: „Man gyvenimas tai Kristus“ (Fil 1). Aš galiu dalintis tik tuom, kuo gyvenu. Žodžiai, kad ir kokie šventi jie būtų, tačiau atsieti nuo gyvenimo nėra įtikinantys. Šiandien žmonės mieliau klausosi liudytojų, o ne mokytojų, o jei klauso mokytojų, tai tik dėl to, kad jie yra liudytojai, sakė pop. Paulius VI. Ne tik mūsų žodžiai, bet ir visi veiksmai gali tapti Gerosios Naujienos nešėjais mūsų gyvenimuose.

Ką reikia daryti, kad išgirsčiau Jėzų? Kaip Jo klausyti?

Prasmingas klausimas, nes Dievas ne sykį kalbėjo savo tautai: „Jūs turite akis, bet nematote, turite ausis, bet negirdite“ (Jer 5, 21). Norint išgirsti Dievo balsą, manau pirmiausiai reikia išmokti Būti, ir antra: suprasti, kad klausyt reikia širdimi. Šiandien mes visi labai skubam ir iš kitų žmonių sugeriam

tik tai kas mums naudinga. Minios bei vidinis šurmulyš nebeleidžia įsiklausyti į Žodžius besislepiančius už žodžių. O Dievas mums nori kalbėti kaip draugas draugui. Tad ir reikia susėsti kasdien su Dievu, kaip su mylimu draugu, kaip kad darė Marija, kuri kiekvieną Jėzaus žodį kaupė ir saugojo savo širdyje (Lk 2, 51). Savo gyvenimuose galim patirti: kai prieš mus sėdi geras klausytojas, gėrisi mumis ir "geria" mūsų žodžius, mes tarsi užsinorime jam atiduoti tai kas geriausia, pasakome netgi tai ko neplanavome, atsiveriame su džiaugsmu. Galbūt ir Jėzų išgirstume geriau, jei klausytumėmės Jo visa savo būtimi. O Dievo žodis stiprus, jis kartais keičia gyvenimus.

Tai ką girdžiu per pamokslus, man nepanašu i tai ką skelbė Jėzus; Kodėl kai skaitau Bibliją, man viskas atrodo kitaip?

Geroji Naujiena, kurią skelbė Jėzus ir apaštalai prieš 2000 metų, tebegalioja ir šiandien. Ji svarbi dėl mūsų išganymo. Tačiau Geroji Naujiena, kas kartą kai yra skelbiama, įsirašo į to laiko, tos žmonių grupės kontekstą. Šiandien mes gyvename Lietuvoje, esam moksleiviai, studentai, mus supa įvairios technologijos, naujoviškas požiūris į pasaulį, šeimą, vertybes... ir Jėzus ateina čia, pas kiekvieną,

ten kur esame, kalbėdamas mums. Galbūt nebe visada mums aiškūs Jėzaus žodžiai būna, todėl kunigai, atlikdami Gerosios Naujienos skelbimo pareigą, stengiasi mums ne tik tuos Jėzaus žodžius perteikti, bet juos ir paaiškinti, pakomentuoti, pritaikyti mūsų gyvenimams, mūsų situacijoms.

Man atrodo, kad mes, katalikai, labai menkai skelbiam Jėzaus mokymą, dažniausiai kalbam apie Bažnyčios mokymą, kodėl?

Bažnyčios mokymas yra ne kas kita kaip paties Kristaus mokymas. Vedama Šventosios Dvasios ir būdama ištikima Apreiškimui, Bažnyčia vis labiau jį suvokia, aiškina ir pritaiko gyvenime. Juk pats Jėzus prieš savo mirtį sakė: "Šventoji Dvasia, kurią Tėvas atsiųs mano vardu, - jis visko jus išmokys ir primins jums visa, ką aš esu jums pasakęs" (Jn 14, 26). Bažnyčios mokymas vadovaujant Šventajai Dvasiai vadinamas Tradicija. O štai ką sako apie Tradiciją Bažnyčios Katekizmas: "Tradicija ir Šventasis Raštas yra glaudžiai tarp savęs susiję ir bendrauja tarpusavyje, nes plaukia iš to paties dieviškojo šaltinio - Kristaus. Jie sudaro vieną šventą tikėjimo paveldą, iš kurio Katalikų Bažnyčia semiasi tikrumo dėl visų apreikštųjų tiesų". Tradicija

ir Šventasis Raštas ne prieštarauja vienas kitam, bet vienas kitą papildo ir praturtina.

➔ Asmeninė piligrimystė

Klausimai apmąstymui:

- Kada prasidėjo Tavo tikėjimo kelionė?
- Koks įvykis, aplinkybės ar žmonės tai įtakojo?
- Ar dėkoji Dievui už tikėjimo dovaną?
- Ar priimi tikėjimą kaip dovaną?
- Kas/ar pasikeitė Tavo gyvenime po to, kai sutikai Jėzų?

Maldos intencija:

Per ateinantį mėnesį dėkok Dievui už tikėjimo dovaną bei žmones, kurie padėjo jį atrasti, pagilinti.

Prašyk Viešpaties, kad duotų drąsos, dalintis savo tikėjimu, kalbėti apie Jėzų, skelbti Jį kitiems.

Užduotis / pasiūlymas:

- Sukurk padėkos maldą Dievui už tikėjimo dovaną, kuria galėtum melstis per ateinantį mėnesį.
- Pasidalink grupelėje ar su draugu savo tikėjimo pradžia. Kaip įvyko Tavo susitikimas su Jėzumi? Jei neturi su kuo pasidalinti, pabandyk užrašyti savo istoriją, kaip pasakojimą.
- Kviečiu per maldą pamąstyti ir rasti nors vieną priežastį, kodėl tau atrodo, kad svarbu kalbėti apie Jėzų, nešti tikėjimą kitiems, dalintis juo. Tavo susitikimas su Jėzumi? Jei neturi su kuo pasidalinti, pabandyk užrašyti savo istoriją, kaip pasakojimą.

➔ Bendruomenės prisistatymas

Katalikų Evangelizacijos Bendruomenė „Naujoji Sandora“ (NS)

Dievas mus pakvietė, kaip ir visus kviečia, nepasilikti vieniems. Subūrė draugėn, kad augtume, gilintume tikėjimą, mokytumėmės, taptume paklusniais, nuolankiais, aktyviais ir mylinčiais Jo vaikais. Jis mus subūrė į charizminio pobūdžio bendruomenę, kuri pasivadino „Naujoji Sandora“, ir kurios veikla prasidėjo 1997 metų rudenį. Tai kas mus apjungia, tai bendras noras gyventi evangelija ir skelbti ją. Susibūrusi bendruomenė tapo ta vieta, kur stengiamasi melstis, šlovinti, švęsti Liturgiją, dalintis gyvenimu bei tikėjimu, būti pranašišku vilties ženklu, liudijančiu šiuolaikinei visuomenei prisikėlusį Kristų. Šalia bendros

maldos, bendruomenėje yra labai svarbūs pasidalinimai bei laikas praleistas kartu. Kiekvienam nariui svarbu žinoti, kad kažkas jį palaiko maldoje, o taip pat mums svarbu turėti žmonių ratą, kurių gali paprašyti maldos įvairiais gyvenimo momentais. Melstis ir dalintis bendruomenė renkasi kartą savaitėje.

Susikūrus bendruomenei, didžioji dalis jos narių buvo studentai, bei gyveno Kaune. Šiuo metu, bendruomenės centru liko Kaunas, tačiau panašaus dydžio grupės renkasi Klaipėdoje bei Vilniuje. Bendruomenėje yra 23 įsipareigoję nariai, 6 draugai, t.y. seserys ar kunigai, žmonės kurie turi kitą bendruomenę, bei virš 10 neįsipareigojusių naujų žmonių. Ypač efektyvus bendruomenės narių tarpe yra SMS tinklas, kuris atlieka informacinę funkciją ir yra prieinamas visiems, kiekvienas norėdamas paprašyti maldos, informuoti NS, dėkojant už maldą, gali juo naudotis išsiųsdami sms žinute atsakingam asmeniui, kuris ją išplatina. Lygiai taip pat yra galimybė išsamiau pasidalinti savo nuotaikomis, patirtimis, kasdienybe

bei kalbėtis bendrais klausimais, naudojantis atskirų miestų, tarybos ar bendru „grupsu“.

„Naujoji Sandora“ jungiasi į Bažnyčios gyvenimo ritmą. Tad prasidėjus kunigų metams, Evangelinės žinios 1000-ei Lietuvai jubiliejui, jungiasi kassavaitinių susirinkimų metu skaitydama šv. Raštą, katalikų Bažnyčios katekizmą, susipažindama ir su šventųjų gyvenimų istorijomis, ragindama kiekvieną narį jungtis susitartoje asmeninėje maldoje. Dar labiau bendruomeniškumą išgyvename suremdami pečius įvairių evangelizacijų metu arba talkindami

bažnytiniuose renginiuose. Kas 6 savaites bendruomenė organizuoja savaitgalinius formavimo seminarus arba rekolekcijas, o taip pat imasi ir kitokių iniciatyvų kada, pavyzdžiui, metams laiko visi nariai, pasirinkę vieną ir tą pačią dieną mėnesyje, įsipareigoja melstis už bendruomenės draugus, dvasininkus ar kitus asmenis.

Išgyvenant Dievo buvimo patirtį kartu esam paliečiami ypatingos Dievo malonės. Ši malonė padeda išbūti kartu net tuomet, kai kaip aštrūs akmenukai turime tarpusavyje apsišlifuoti, kad nebraižytume kitų.

➔ Liudijimas

Kaip bendruomenė keičia mano gyvenimą?

Prisimenu vakarą, kada pagalvojau apie vieną žmogų. Paskambinau jam. O jis ir sako:

- Žinai, kaip tik važiuoju pro tavo namus iš maldos grupės. Gal norėtumei kada nors prisijungti?

Daug negalvojus sutikau ir pradėjau vaikščioti į maldos grupės susitikimus. Mano buvimo

bendruomenėje patirtis dar labai nauja, bet jau šiandien galiu sakyti, jog buvimas joje pakeitė nemažai dalykų mano gyvenime.

Pirmiausia tai, jog malda tapo mano kasdienybės dalimi: kiekviena diena prasideda su malda ir kiekvienas vakaras užbaigiamas padėka Dievui už prabėgusią dieną.

Kiekvieną savaitę bendruomenė renkasi maldai, kurios metu ne tik šlovinam,

garbinam ir dėkojam Kūrėjui už jo teikiamas malones, bet ir dalinamės tuo, kaip gyvenam. Pasidalinimas tuo, kaip gyvename, tuo kas įvyko svarbaus man padeda ne tik stebėti, įvardinti, įvertinti tai, kas vyksta mano gyvenime, bet ir girdėti, matyti ir dalyvauti kitų bendruomenės narių gyvenimo įvykiuose. Taip galiu geriau pažinti save: kuo esu apdovanota, ko stokuju ir tuo pačiu pažinti kitus bei kuom šalia esantis yra apdovanotas. Matau, kaip malda apjungia ir suvienija kiekvieno iš mūsų skirtingumus, privalumus ir trūkumus.

Man prasmingas kiekvienas A.

susitikimas, kurio metu mes lydim vieni kitus malda, meldžiamės už mums brangius ir mylimus žmones, draugus, artimuosius. Bendruomeninė malda man dovanoja džiaugsmą švęsti savo tikėjimą ne vienai, o drauge su kitais.

Su šia tikėjimo nuostata ir perkeistu žvilgsniu į save pačią bei kitą, šiandien keliauju per kasdienybę – tiek darbo aplinkoje, tiek šeimoje, tiek susitikimuose. Tokia tikėjimo kelionė, drįsčiau sakyti, man leidžia gėrėtis ir grožėtis Dangaus karalyste jau čia žemėje.

Veikla

„NS Dovana“

Priemonės: lapas gražaus popieriaus, rašiklis, liniuotė.

Veikimo principas: Bendra dovana, kurią galima skirti bendruomenės bičiuliams, dvasios vadams, nariams ir kt.

Ant popieriaus lapo, naudojant rašiklį ir liniuotę, nubraižome lentelę. Vertikaliai surašomi bendruomenės asmenys, horizontaliai – mėnesio dienos (nuo 1 iki 31 dienos). Kiekvienas narys išsirenka dieną iš siūlomų, kurią įsipareigoja melstis už sutartą asmenį (dieną pasirinkti galima pagal savo gimimo dieną). Ir taip kiekvieną mėnesį visus metus (atsargiai – tai veikia).

Atviro stogo diena

Susitikimai su Naujosios Sandoros bendruomene

Pagrindinis susitikimas

Rugsėjo 12 d, 15.30 val. Šiluvoje

Atviri maldos vakarai:

Rugsėjo 7 d. 19.00 val. Vilniuje, Didžioji g. 34

Rugsėjo 24 d. 18.00 val. Kaune, Vilniaus g. 7